

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs László ügyvéd által képviselt dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek, az **alperesi képviselő neve (alperesi képviselő címe)** által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a **B. Törvényszék** 2014. december 2. napján meghozott 25.P.20.574/2014/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Felperessel szemben a **B. Osztálya** előtt **ügyszám** alatt nyomozás volt folyamatban a Btk. 323. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő zsarolás bűntettének gyanúja miatt. A gyanúsítás szerint, felperes zsarolás bűntettét követte el azáltal, hogy **K.Z.-vel** és két ismeretlen társával 2007. október 1-jén 10 és 15 óra 30 perc közötti időben ügyvédi irodájában **K.V.** ügyvédjelöltet személyi szabadságában korlátozták, többször tetteleg bántalmazták. A nyomozó hatóság **ügyszámú** határozatával dr. felperes neve felperes vonatkozásában az önbíráskodás büntette miatt a **K.** előtt folyamatban lévő büntetőügyben a nyomozást elkülönítette, majd felperessel szemben a nyomozást megszüntette, 2009. február 20. napján pedig vádat emelt **K.Z.** és társaival szemben, társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette miatt. A büntetőeljárás a **bíróságon ügyszám** alatt volt folyamatban. A büntetőperben a bíróság dr. felperes neve felperest 2010. július 6. napján 8 óra 30 perckor megkezdett tárgyaláson hallgatta meg tanúként. A tárgyaláson az ügyész előadta, hogy az ügy felperes vonatkozásában elkülönítésre került, majd a nyomozást vele szemben megszüntették. Ennek okát nyilvános tárgyaláson nem kívánta feltárni, ezért indítványozta a Be. 237. § (3) bekezdés d) pontja alapján, a zárt tárgyalás elrendelését arra az időre, míg feltárja az okot. A bíróság végzésével elrendelte a tárgyalás elkövetkezendő részének zártan történő lefolytatását, figyelmeztette a résztvevőket arra, hogy a tárgyalás zártan lefolytatott részén elhangzottakról tájékoztatást nem adhatnak, figyelmeztette őket a minősített adattal történő visszaélés büntetőjogi következményeire. A jelenlévők a tájékoztatást tudomásul vették, majd az ügyben meghallgatandó másik tanú a tárgyalótermet elhagyta. Ezt követően az ügyész előadta, hogy dr. felperes neve tanúval szemben a Be. 192. § (1) bekezdése alapján megszüntette a **K.** az önbíráskodás miatti eljárást. Előadta, hogy ennek ténye nem ró olyan kötelezettséget felperesre nézve, ami a büntetőügyben a tanúzási kötelezettségével lenne összefüggésben. Ezt követően a bíróság a tárgyalást

nyilvánosan folytatta, foganatosította dr. felperes neve tanúkénti meghallgatását, majd tanácsváltásra tekintettel 2011. november 16. napján a tanú meghallgatását ismét foganatosította. Az alperes 61. sorszám alatt az 50. sorszámú jegyzőkönyvet zárt borítékban megküldte alperes biztonsági vezetőjének a minősített adatként történő kezelés megfontolása végett. Alperes biztonsági vezetője **szám** alatt az ügyben eljáró bírót arról tájékoztatta, hogy a vádalku ténye önmagában nem jelent minősített adatot, mivel a jegyzőkönyv a megállapodást nem tartalmazza, így a jegyzőkönyv minősítését nem tartotta szükségesnek.

Az ügyben a **bíróság** 2012. május 10. napján 62. sorszám alatt hozott ítéletének indokolása 10. oldalán az utolsó bekezdés az alábbiakat tartalmazza: „Dr. felperes neve...a tárgyalási szakban tanúként került meghallgatásra, mivel vele szemben az önbíráskodás büntette miatt folyamatban lévő eljárás nyomozati szakban megszüntetésre került, egy másik büntetőeljárásban kötött vádalkura tekintettel.” A alperes neve, mint másodfokú bíróság a **ügyszámú** végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A **B. elnöke** 2007. december 12. napján fegyelmi eljárást rendelt el a felperessel szemben, mert a **Ü.** a 2007. október 5-ei átiratában arról értesítette, hogy az eljárás alá vont ügyvéd ellen 2007. október 2-án súlyos fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntette miatt eljárás indult. A **K.** 2008. december 10-én értesítette a fegyelmi tanácsot, hogy a 2008. november 19. napján kelt határozatával az eljárás alá vont ügyvéd vonatkozásában a nyomozást megszüntette. Ezt követően a fegyelmi tanács az eljárást ismételten felfüggesztette. Indokai szerint az eljárás alá vont ügyvéd ügyétől elkülönített ügyben vádemelésre került sor és a bírósági szakban lévő büntetőeljárás kimenetele, a büntető bíróság ítélete és az abban foglalt tényállás ismerete szükséges az eljárás alá vont ügyvéd felelősségének megállapításához. A fegyelmi tanács 2013. szeptember 9. napján **szám** alatt meghozott fegyelmi határozatában ismertette a felperes más fegyelmi eljárásait majd megállapította, hogy dr. felperes neve felperes 1.rb. szándékos fegyelmi vétséget követett el, ezért őt a kizárás fegyelmi büntetéssel sújtotta, egyben az ügyvédi tevékenységét a fegyelmi eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette, mert a felperes megsértette az ügyvédi törvény 37. § d) pontjában írtakat, vétkes magatartást tanúsított, mellyel az ügyvédi kar tekintélyét csorbította, ezzel 1. rb. fegyelmi vétséget követett el. A határozatában hivatkozott az ügy alapját képező bírósági határozatra is. A **fellebbviteli tanács számú** 2014. február 4. napján meghozott határozatával a **B. számú** határozatát helybenhagyta. Határozata indokolásában többek között hivatkozott a vádalku tényére.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **bíróság ügyszámú** ítéletének azon megállapítását, mely szerint dr. felperes neve felperes egy másik büntetőeljárásban vádalkut kötött, valamint azt, hogy ezt az ítéletet az alperes az **ügyszámú** végzésével helybenhagyta, megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

Előadása szerint, a **bíróság** ítélete indokolásában rögzítette, hogy a felperes vádalkut kötött egy másik ügyben. Előadta, hogy őt valójában tanúként hallgatták meg, semmilyen periratban nem szerepel, hogy vádalkut kötött volna. A bíróság ezen állítása súlyosan jogsértő, megalapozatlan, ennek megállapítása az egész ügyvédi pályáját tönkretette. Alperes döntéseiből az állapítható meg, hogy olyan megalapozatlan tény állít a személye vonatkozásában, amely alkalmas a jóhírnévhez való joga megsértésére.

A vádalkura történő utalás körében megjegyezte, hogy az megtörténte esetén államtitok, minősített adatnak minősül, így az alperes döntései indokolásában tényként nem szerepelhetett volna. Hivatkozott az államtitokról és a szolgálati titokról szóló 2010. március 31-ig hatályos 1995. évi LV. törvény 3. § (1) bekezdésére és az 1. §-ára. Álláspontja szerint, az esetleges vádalku ezen jogszabály 1. számú mellékletében meghatározott adatfajta körébe esik, amire az

alperesnek az ítélete meghozatala során, figyelemmel kellett volna lennie, arra semmilyen formában nem hivatkozhatott volna, azt illetéktelen személyek tudomására nem hozhatta volna. Hivatkozott a 2009. évi CLV. törvény 39. § (1) bekezdésére, mely szerint, az állam vagy a szolgálati titkot képező adatokat legkésőbb 2013. július 30-ig kellett vizsgálni, ennek eredményéről a címzetteket értesíteni kellett. Ezen időpontból adódóan az sem biztos, hogy 2012. május 10-ei elsőfokú és a 2013. május 10-ei másodfokú döntések kiadmányozásának időpontjáig a felülvizsgálat egyáltalán megtörtént-e. Hivatkozott arra, hogy vádalku a jogász nyelvben nincs, a Be. 192. § együttműködés lehetőségét rögzíti a büntetőeljárásban. Mivel vádalku nem létezik, ezért valótlán tényként rögzített az alperes az ítéletében.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint, a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben sérült az általa megjelölt személyhez fűződő joga. Érvelése szerint vitatható, hogy alperes részéről történt-e jóhírnév sértő tényállítás, továbbá az, hogy a bíróság ítéletének indokolása tényállításnak lenne tekinthető, az ugyanis az ügyben beszerzett bizonyítékok értékelését tartalmazza. Előadta, hogy a jóhírnév sérelmének megvalósulásához az szükséges, hogy a tényállás valótlán, másfelől sértő, bántó tartalmú legyen. A perbeli esetben a sérelmezett tényállítás egy ítéletben megjelenő, a bizonyítékok értékelése során dr. felperes neve felperes eljárási pozíciója megváltoztatását jelző mondat. A sérelmezett állítás megfogalmazása nem bántó, nem sértő. A bíróság az ítéletben szigorúan semleges, tényszerű kifejezéseket alkalmazott. Ezen ténymegállapítás pedig az ügyész, illetve a **B.** közlésén alapszik. Emellett a sérelmezett tény nem valótlán, a büntetőeljárás dr. felperes neve gyanúsítással szemben indult meg, a gyanúsítotti kihallgatásról, a nyomozás elkülönítéséről a büntető bíróság már a per kezdetén tudomást szerzett, már a kamarai megkeresés közölt olyan adatot, amelyből arra lehet következtetni, hogy a felperes nem gyanúsítottja az ügynek, ennek okát azonban még nem lehetett ismerni. 2011. április 8-án az elkülönítés okát illetően nyilatkozta azt az ügyész, hogy az államtitkot képez. Kétségtelen tény, hogy 2011. július 6-ai tárgyaláson annak zártan lefolytatott részében az ügyész közölte, hogy egy másik ügyben kötött a tanú vádalkut, ám ezen másik ügyről semmilyen konkrétum nem hangzott el. Megjegyezte, hogy a büntetőiratban sem fekszik el semmilyen olyan másik irat, amely a vádalku mibenlétéről konkrét adatokat tartalmazza. Előadta, hogy a sérelmezett tény nem bizonyult valótlannak. Nem tünteti fel a valóságot, hamis színben, száraz ítéleti megállapítás, amelyhez a bíróság más tény, értéktételeket, véleményt nem kapcsolt. Ekként a sérelmezett kijelentés nem alkalmas arra, hogy abból meg lehessen állapítani, hogy dr. felperes neve felperes mely más büntetőügyben érintett még, ott milyen bűncselekmény elkövetésével vádolták, miben állt a vádalku és milyen érdekekre tekintettel született az meg. A kijelentésből ugyan lehet következtetni másik tényre, azaz a felperes együttműködésére a bűnüldöző hatóságokkal, ám ennél többre nem. Az együttműködés önmagában konkrétumok ismerete hiányában, felperes emberi méltóságát, becsületét, tisztas ügyvédi hírnevét negatívan nem érinti, nem érintheti.

Azon felperesi előadásra, hogy az esetleges vádalku megtörténte esetén államtitoknak minősül, előadta, hogy az ítélet meghozatalakor hatályos 2009. évi CLV. törvény ilyen fogalmat nem ismert. Hivatkozott a törvény 3. § (1) bekezdés a) pontjára, 4. § (1) bekezdés e) és i) pontjára, 5. § (1) bekezdés c) pontjára, 6. § (7) bekezdés, 13. § (1) bekezdésére és annak 15. és 16. §-aira.

Előadta, hogy a büntetőiratok alapján nem áll semmilyen információ rendelkezésre arról, hogy a kérdéses nyomozást megszüntető határozat bármilyen elemét az ügyesszég nemzeti minősített adatnak tekintette-e, ehhez képest annak átadása kapcsán történt-e mulasztás. Ami megállapítható, az az, hogy a bíróság az eljárás során megkereste alperes biztonsági vezetőjét a minősítés megfontolása végett, aki ezt nem tartotta szükségesnek. Rámutatott arra, hogy a 2009. évi

CLV. törvény nem valamely természetes személy, hanem az állam érdekeinek védelmében született. A törvény rendelkezéseinek esetleges be nem tartása az állam valamely ott nevesített közérdekét, nem pedig magánjogi jogalanyok polgári jogi érdekét sértheti. Ebből eredően a felperes ezen jogszabályra alanyi jogot nem alapíthat. Hivatkozott arra a gyakorlatra, hogy a bírósági eljárásban a tárgyalóteremben tett nyilatkozatok nem alkalmasak a személyiségvédelmi igény megalapozására. Kizárólag akkor kerülhet erre sor, ha a nyilatkozat megtételére az eljárási jogok rendeltetésszerű gyakorlása elvének megsértésével, nyilvánvalóan rosszhiszeműen, indokolatlanul került sor.

Álláspontja szerint amennyiben a felperes jóhírneve, társadalmi megítélése valóban csorbát szenvedett, az nem az alperesi mulasztásban megvalósuló félmondat következménye, hanem annak eredménye, hogy a felperes büntetőeljárás hatálya alá került. Önmagában ennek ténye a jogvégzett, ügyvédi tevékenységet végző felperes esetében alkalmas volt a felperesről kialakított szakmai és erkölcsi megítélés lebontására. Megjegyezte, hogy a sérelmezett ítéleti tényállásban a bíróság nem a Be.-ben használt megfelelő terminus technikust használta a vádalku kifejezésre, ez azonban nem alkalmas arra, hogy a felperes személyhez fűződő jogait sértse.

Hivatkozott arra is, hogy a **Sz.-i** Törvényszék előtt ugyanezen ügy 2014. október 13. napján került iktatásra és **ügyszám** alatt folyamatban van. Kérte az iratok beszerzését a perfüggség tisztázása érdekében.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárási illetéket. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy perfüggség fennáll-e. Megállapította, hogy a felperes a **B. Törvényszéken** a jelen ügyben előterjesztett kereseti kérelemmel teljes mértékben egyező tartalmú kereseti kérelmet terjesztett elő a alperes neve és a **bírósággal** szemben. Ezen keresetlevél a **Sz.-i** Törvényszékre 2014. október 13. napján érkezett, ezért a per megszüntetésére nem kerülhetett sor, mivel ezen eljárásban a perindítás hatályai már korábban beálltak.

A keresetet a Ptk. 78. § (1), (2) bekezdése alapján bírálta el. Kifejtette, hogy a jóhírnév sérelmének megállapításához az szükséges, hogy az adott tény az adott személyre vonatkozóan sértő és objektíve valótlán legyen. A büntetőeljárás során készült jegyzőkönyv, mint közokirat az ügyész azon nyilatkozatát tartalmazza, hogy felperes a nyomozás során vádalkut kötött. A vádalku kifejezést a büntetőjog valóban nem ismeri, a felperes által sérelmezett ítéleti tényállásban a bíróság tehát valóban nem a megfelelő szakkifejezést alkalmazta, hanem egy mindennapi életben bevett szófordulatot. A felperes azonban a **ügyszámú**

jegyzőkönyvből megállapíthatóan, helyben nem kifogásolta azt, hogy a büntetőeljárás vele szembeni megszüntetésére valamilyen együttműködés folytán került sor. Mivel a felperes nem tisztázta, hogy a hatósággal milyen jellegű megállapodásra, együttműködésre került sor, a vádalku kifejezés valóságát fogadta el, a jogilag nem pontos kifejezés használata pedig jogsértést nem valósít meg. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a tényállás a felperest illetően nem is volt sértő. A rendelkezésre álló fegyelmi határozatokból ugyanakkor megállapította, hogy az elsőfokú határozat utalást sem tartalmaz a vádalku tényére, bár valóban alapul vette mind az első-, mind a másodfokú büntető ítéleteket. A másodfokú határozat tartalmaz utalást az elsőfokú ítélet 10. oldalán található ezen mondatra, a fegyelmi fellebbezési tanács azonban mellőzte a vádalkuval kapcsolatos megállapítását a fegyelmi megbízottnak. Az elsőfokú bíróság szerint, a vádalkura vonatkozó sérelmezett tényállítás nem bántó, nem sértő, a felperes eljárási pozíciójának megváltozását jelző mondat, mely az ügyész közlésén alapul. A sérelmezett kijelentés nem hozható összefüggésbe a felperes ügyvédi tevékenységének megszűnésével, ügyvédi hírnevét negatívan nem érintette, különös tekintettel arra, hogy a jelen ügy tárgyát képező fegyelmi eljárást követően, több fegyelmi eljárás is indult a felperessel szemben. Önmagában az esetleges büntetőeljárás, büntetőeljárások folyamatban léte, alkalmas egy ügyvéd tevékenysége negatív megítélésére, ügyvédi hírnevének

rontására, vele kapcsolatos negatív értékitélet kialakítására. Perköltségről a pervesztességre tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott. Az ítélettel szemben felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a keresetnek való helyt adást indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a **bíróság** hivatkozott ítéletében azt állította egy ügyben tanúként meghallgatott személyről, hogy vádalkut kötött, ezzel a megállapítással megsértette a felperesnek a jóhírnevét, emberi méltóságát. Érvelése szerint az ügyben tanúként hallgatták meg, az ítéletben foglaltakat nem volt módja sérelmezni. Álláspontja szerint bármit még a bíróság sem állíthat, különösen nem egy ügyvédről, hogy vádalkut kötött egy másik eljárásban. Sérelmezte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a B. **Törvényszéken ügyszám**on folyamatban lévő per ellenére, **ügyszám** alatt a **Sz.-i** Törvényszéket eljáró bírósággént kijelölte, holott korábban ugyanazon keresetlevél alapján, már az eljárásra a B. **Törvényszék** kijelölésére került sor. Előadta, hogy a alperes neve **ügyszám** alatt valóban van a felperesnek más eljárása folyamatban. Ez azonban más peres felek között folyik. Így nem fedi a valóságot azon alperesi előadás, miszerint a felperes másodízben nyújtott be ugyanazon felekkel szemben, ugyanazon pertárgy iránt keresetlevelet, a felperes egyetlen keresetlevelet terjesztett elő. Sérelmezte, hogy a B. **Törvényszék** a 2014. december 1-jén alperes részéről érkezett bizonyítási indítványt a felperes részére elmulasztotta megküldeni. Ezt követően az elsőfokú bíróság három olyan bizonyítási indítványt teljesített, amelyet a felperesnek sohasem adott át, ugyan a 2014. november 17-ei tárgyaláson az aznap érkezett beadványt ismertette. A **Sz.-i** Törvényszék **ügyszám** alatt a **bíróság** II. rendű alperes vonatkozásában a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította, majd felhívta az I. rendű alperest érdemi nyilatkozatának előterjesztésére, majd 4. sorszámú végzésével a per tárgyalására határnapot tűzött. Álláspontja szerint, a fentiekből az következik, hogy a bíróságok csupán tologatták egymásközt az iratokat, ebből az a következtetés is levonható, hogy a felperes nem szavahihehető, hiszen ugyanazon jogra más pert is indított. Ugyanakkor álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság ítélete azért is megalapozatlan, mert az eljárás lényeges szabályait az elsőfokú eljárás során megsértette. Alperesi bizonyítási indítványokat a felperes részére nem kézbesítette, azoknak helyt adott, megkereséseket foganatosított, a felperes keresetlevelét faxon megküldte a **Sz.-i** Törvényszékre, majd a felek távollétében anélkül, hogy az alperes legutolsó indítványát felperes részére megküldte volna, ítéletet hozott. Bár felperes a perbeszéd elhangzása után valóban azt jelentette ki, hogy nem kíván további tárgyaláson részt venni, azonban ekkor újabb alperesi indítvány nem volt ismert. Sérelmezte, hogy alperesi jogi képviselő a tárgyalásokról távol maradt. Sérelmezte, hogy az egyik tárgyalás elhalasztásáról a jogi képviselő csak a törvényszéken értesült, közel 100 km felesleges utazást követően. Az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázási kötelezettségének sem tett eleget, nem tudta megindokolni azt, hogy miért nem jogellenes a vádalkura való hivatkozás és az miért nem valótlan. Ismételten kifejtette, hogy vádalku kifejezés nincs a magyar büntetőeljárás jogban, egy hasonló fogalom van. Utalt a Be. 192. § (1), (2) bekezdésére. Előadta, hogy szó sem volt ilyen vádalkuról a büntetőeljárásban, amit az alperes tényként állított a felperesről.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítélete helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint, az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból helyes következtetéseket vont le, helyes ítéleti döntést hozott. Egyetértett az elsőfokú ítélet részletesen kifejtett indokolásával is, mert álláspontja szerint, a sérelmezett kijelentés a felperes ügyvédi hírnevét nem érinti, ügyvédi tevékenységének megszűnése azzal nem hozható ok-okozati összefüggésbe.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából releváns bizonyítást lefolytatta, a felperes és alperes indítványára a büntetőeljárások iratait beszerezte. A feltárt tényeket, a rendelkezésre álló bizonyítékokat egymással összevetve a Pp. 206. §-ban foglalt szabályoknak megfelelően helyesen mérlegelte, az ekként megállapított tényállása, majd az abból levont jogi következtetései is helytállóak voltak, érdemi határozatának indokolásában kifejtett érveléssel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, felperesi fellebbezésre tekintettel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú eljárás során olyan lényeges eljárási szabálysértés nem történt, ami a Pp. 252. § (2) bekezdés szerint az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. A Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleményének 1. pontja szerint lényeges eljárási szabálysértésre alapított hatályon kívül helyezés akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Ennek megállapítása során a feltárt konkrét szabálysértés jellegét, súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását is figyelembe kell venni.

Felperes sérelmezte azt, hogy a felperes által benyújtott keresetlevél alapján a Fővárosi Ítéltábla **végzésével a B. Törvényszéket**, majd **ügyszámú** végzésével a **Sz.-i Törvényszéket** jelölte ki. A **Sz.-i Törvényszék végzésével** megállapította, hogy az ügyben tett valamennyi intézkedése hatálytalan, a keresetlevél kettős lajstromozásához az áttételt elrendelő végzéssel alperesnek, mint félnek történő megküldése, majd az áttétel vezetett. Mivel valós perfüggőség nem állt fenn (Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja), ez jelen perben az érdemi döntésre kihatással eljárásjogi szempontból nem volt, de az elsőfokú ítélet indokaiból kitűnően a kereset elbírálása szempontjából sem bírt relevanciával.

Felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. december 1. napján faxon érkezett bizonyítási indítványt felperes részére nem kézbesítette, hanem a felek távollétében ítéletet hozott. Ezt megelőzően olyan bizonyítási indítványokat teljesített, amelyek tartalmát csak a 2014. november 17. napján megtartott tárgyaláson ismertette.

A Pp. 3. § (6) bekezdés szerint a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden az eljárás során előterjesztett kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra - törvényben előírt időn belül - nyilatkozhassanak.

Nem vitás, hogy 2014. november 17. napján megtartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság alperes 9. sorszámon, faxon érkezett beadványát ismertetés útján tette felperes számára megismerhetővé, majd felperes személyes meghallgatását foganatosította. Ezt követően felperesi képviselő akként nyilatkozott, hogy a felperes által elszenvedett hátrányt érintően okiratokat kíván csatolni, ezt meghaladóan azonban bizonyítási indítványa nem volt, kérte a következő tárgyalás távollétében történő megtartását. Ezután az elsőfokú bíróság a tárgyalást elhalasztotta, új határnapul 2014. december 2. napjának 10 óráját tűzte ki, a felperest bizonyítékai csatolására hívta fel. Alperes 2014. december 1. napján bíróságra érkezett 15. sorszámu beadványában indítványozta a felperessel szemben folyamatban volt nyomozás megszüntetésére vonatkozó határozat beszerzését. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítványnak eleget tett, és 2014. december 1. napján faxon megkereste a **K.-t az ügyszámú** nyomozást megszüntető határozat megküldése érdekében. A **K. 17. sorszámon** 2014. december 2. napján 9 óra 22 perckor a **határozatot** faxon a bíróságnak megküldte, ennek ismertetésére azonban nem kerülhetett sor, mivel felek a tárgyaláson nem jelentek meg, korábban mindkét fél kérte a tárgyalás távollétében történő megtartását, ekként a tárgyalás megtartásának, érdemi határozat meghozatalának eljárásjogi akadálya nem volt.

A Pp. 192. § (1) bekezdés első mondata szerint bíróságnál, más hatóságnál közjegyzőnél vagy valamely szervezetnél lévő irat beszerzése iránt a fél kérelmére a bíróság intézkedik, ha az irat kiadását a fél közvetlenül nem kérheti. A (2) bekezdés szerint az okirat megküldése csak akkor tagadható meg, ha az minősített adatot tartalmaz, a titoktartás alóli felmentésre a 169. §-t kell alkalmazni. A (3) bekezdés első mondata szerint, ha a perbíróság megítélése szerint a megküldött irat tartalma üzleti titoknak vagy hivatásrendbeli titoknak minősül, a bíróság megkeresi a titoktartás alóli felmentés megadására jogosultat a titok megismerésének engedélyezése céljából. A bekezdés harmadik mondata szerint, ha a titokgazda akként nyilatkozik, hogy a titok megismeréséhez nem járul hozzá, az okirat ezen része bizonyítékként nem használható fel. Az (5) bekezdés szerint a bíróság az iratok, valamint a titokgazda nyilatkozatának beérkezéséről, illetve ennek elmaradásáról a feleket tájékoztatja.

Mivel felperes a keresetlevélben a büntetőper iratainak beszerzését maga is indítványozta, az elsőfokú bíróság alperes bizonyítási indítványának jogszerűen tett eleget, lényeges eljárási szabályt nem sértett a 2008. november 19. napján kelt és **ügyszámú** határozat beszerzésével, mely az érintett személy megnevezésén, a nyomozás megszüntetésén és ennek Be.-ben meghatározott eljárásjogi alapján kívül adatot nem tartalmaz, és érdemi határozatának indokai sem ennek értékelésével függnek össze. A Pp. 192. § (3) bekezdésének sérelme az elsőfokú eljárás megismétlését, újabb határozat meghozatalát egyébként sem eredményezi, csak azzal jár, hogy az okirat titkot képező része bizonyítékként nem használható fel. Ebben az esetben azonban nem mellőzhető annak bizonyítékok körében történő értékelése, hogy a titokgazda a titoktartás alóli felmentést nem adta meg.

Nem alapos a felperes fellebbezési érvelése az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt érdemi döntését érintően sem.

Elsődlegesen a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy a perben eljáró bíróságok eljárási szabálysértései önmagukban a személyiségi jog sérelmét nem jelentik, arra csak akkor adnak alapot, ha az eljárási szabálysértést a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követte el (EBH2007. 1598.). A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot, és a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság, ezen belül a jóhírnév sérelme miatti személyiségi jogi védelemre. Mivel a Ptk. 75. § (1) bekezdése alapján a személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, ezért a felperes, mint hatósági eljárás alanya is alappal tarthat igényt arra, hogy személyét a valóságnak megfelelően ítélje meg a környezete. Nem lehet vitás, hogy a hatóság eljárása során a fél magatartását általában, indokolatlanul, vagy öncélúan nem minősítheti, megállapításai, értékelő tevékenysége az ügy érdemi elbírálása miatt szükséges kereteket nem lépheti át (Pfv.IV.20.678/2010/3.).

Felperes keresetét kifejezetten a jóhírnév megsértésére alapította. A Ptk. 78. § (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel. Éppen ezért alperes kötelessége volt a perben annak bizonyítása, hogy az ítéletben foglalt felperesre vonatkozó tényállítás a valóságnak megfelel, azaz felperessel szemben a nyomozás megszüntetésére azért került sor, mert a hatóságokkal a Be. 192. § alapján együttműködött, amely köznapi nyelven vádalkuként értelmezhető. Felperes személyes nyilatkozatában a nyomozás megszüntetésének okát nem adta elő, kifejezett kérdésre nem kívánt válaszolni. A **számon** lefolytatott nyomozás adatai alapján azonban egyértelműen megállapítható, hogy alperes az ítéletben foglalt tény állításával felperes jóhírnévét nem sértette, mert azt csak valótlan tény állításával, vagy való tény

hamis színben való feltüntetésével lehet megvalósítani, erre pedig nem került sor.

Alappal felperes azt sem sérelmezheti, hogy alperes ítéletében a felperessel szembeni nyomozás megszüntetésének eljárási okát feltárta. Felperes **ügyszám** alatt folyamatban volt büntetőeljárásban tanúként került kihallgatásra, a nyomozó hatóság az eljárást felperessel szemben elkülönítette, majd megszüntette. A Be. 192. § (1) bekezdés szerint a bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja esetén az ügyész, illetőleg a nyomozó hatóság az ügyész engedélyével a nyomozást megszünteti, ha a cselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy az ügy, illetőleg más büntetőügy bizonyításához hozzájárulva olyan mértékben együttműködik, hogy az együttműködéshez fűződő nemzetbiztonsági vagy bűnüldözési érdek jelentősebb, mint az, amely az állam büntetőjogi igényének érvényesüléséhez fűződik. A Be. 192. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 175. § (5) bekezdés szerint a nyomozást megszüntető határozat ebben az esetben rendelkező részből és keltezésből áll. A rendelkező rész tartalmazza a bűncselekmény megjelölését, a feljelentés elutasításának, illetve a nyomozás megszüntetésének tényét, és a tájékoztatást arról, hogy a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos kár iránti igény az állammal szemben miként érvényesíthető. A kifejtettekkel összhangban a határozat az elkövetőre, a nyomozás megszüntetésének okára érdemi információt nem tartalmazhat, a speciális határozati forma, az együttműködő személyére vonatkozó adatok a 2009. évi CLV. törvény szerint valóban minősített adatot képeznek. Az együttműködő személye lelepleződésének elkerülését célozza a Be. azon speciális szabálya is, hogy a büntetőeljárást el kell különíteni, a felperessel szemben a nyomozás megszüntetésének okát éppen ezért a vádat képviselő ügyész a Be. 237. § (3) bekezdés d) pontja alapján a nyilvánosság kizárásával közölte. A Be. 239. § (2) bekezdése azonban garantálja, hogy a részben vagy egészben zárt tárgyalás alapján hozott határozat rendelkező részét teljes egészében a nyilvánosság biztosításával kell kihirdetni, a szóbeli indokolásban törekedni kell arra, hogy ez a védett adatok sérelmével ne járjon. Ez a szabályozás azonban kizárólag a határozat szóbeli indokolására vonatkozik, az ítélet írásbeli indokolásából a védett adatok sem mellőzhetőek, a peradatok értékelésének elemeit a büntetőeljárás alanyai számára megismerhetővé kell tenni, arról harmadik személyeknek azonban a 14/2002. (VIII.1.) IM rendelet 10. § (3) bekezdés alapján felvilágosítás nem adható, erre vonatkozóan a rendelkezésre álló büntetőper iratai között adat nincsen.

Felperes emellett sérelmezte azt is, hogy alperes a minősített adatok kezelésére vonatkozó jogszabályi kötelezettségének sem tett eleget. Ezzel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy a 2009. évi CLV. törvény 3. § a) pontja szerint a nemzeti minősített adat közérdek védelmét szolgálja. Mivel a Ptk. 85. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni, felperes a nemzeti minősített adat védelmével összefüggésben igényérvényesítési jogosultsággal nem rendelkezik.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben és indokainál fogva is helytálló döntését a Pp. 253. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján pervesztes felperest a másodfokú eljárás során le nem rótt eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Alperesnek perköltség iránti igénye nem volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla e körben a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2015. október 20.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:
Utasi Ferencné írnok